

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

לפני כבוד הנשיא עמית יריב

התובעים:

1. זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ
  2. סרטי יונייטד קינג הפצה 1990 בע"מ
  3. די.בי.אס. שרותי לוויין (1998) בע"מ
  4. הוט - מערכות תקשורת בע"מ
  5. צ'רלטון בע"מ
  6. דורי טי אל וי בע"מ
- ע"י ב"כ עו"ד ערן פרזנטי ועו"ד יעל ליטוין

נגד

הנתבע:

עמית יצחק לוי
ע"י ב"כ עו"ד רועי דותן

פסק דין

1. לפני תביעה למתן פיצוי כספי בסך 300,000 ₪, צו מניעה קבוע וצווים נוספים שעניינה קניין רוחני.

רקע עובדתי וטענות הצדדים

2. התובעת 1 (להלן: "זיר"ה") היא חברה האמונה על אכיפת זכויות יוצרים ועל מאבק בהפרתן ברשת האינטרנט המתבצעת באמצעות פעילות פיראטית.

3. התובעות 2-6 הן חברות הפקה של סרטים, סדרות ותוכניות טלוויזיה.

4. הנתבע מפעיל, או הפעיל בתקופה הרלוונטית לתביעה, את אתר האינטרנט www.sub-prim.co.il (להלן: "אתר סאב פריים"), כאשר לשיטת התובעים מוכר באמצעותו מנויים לצפייה בתכנים פיראטיים באמצעות אפליקציית IPTV SMARTERS Pro (להלן: "האפליקציה").

5. לטענת התובעות, הנתבע מנהל ומפעיל שירות פיראטי של טלוויזיה למנויים בתשלום במסגרתו מעמיד לרשות הציבור את היצירות המקוריות שיש להן זכויות בהן, וזאת ללא הרשאת בעלות זכויות היוצרים, בניגוד לדין - תוך פגיעה בזכויות היוצרים של בעלות הזכויות ותוך גריפת הכנסות ישירות ועקיפות.

6. התובעות מוסיפות כי לא נתנו את הסכמתן לנתבע או למי מטעמו לעשות שימוש בזכויותיהן ולהקנות גישה ליצירות המקוריות ואף אחת מהחברות הבינלאומיות

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

המיוצגות על ידן – לא העניקה לנתבע את הזכות לעשות שימוש בקניין תוך הפרת זכויותיהן ובניגוד להסכמי ההפצה והשידור שלהן בישראל.

7. התובעות מבקשות את הסעדים הבאים:

- א. צו מניעה קבוע שיבטיח את הפסקת הפרת זכויותיהן בעתיד;
  - ב. ליתן צו עשה המורה לנתבע להעביר, על חשבוננו, לבעלות התובעות את שם המתחם של האתר המפר הידוע היום או שיהיה ידוע במועד מתן פסק הדין;
  - ג. צו למתן חשבונות המורה לנתבע למסור לתובעות דו"ח מפורט ומאומת ע"י רו"ח של כל הפעילות של האתר והאפליקציה;
  - ד. פיצויי כספי בסך 300,000 ₪ לצרכי אגרה, עד לקבלת החשבונות ועריכת הערכה נזיקית לפיצוי מדויקת.
8. הנתבע טוען כי התובעות אינן בעלות זכויות היוצרים או בעלות זיקה כלשהי לממכר שהציע ברשת האינטרנט, מאחר שביחס לכולן מדובר במי שרכשו רישיון לשדר תכנים שיצרו גורמים אחרים. לשיטתו של הנתבע, כפי שיש לתובעות זכות לשדר את התכנים בישראל מכוח הסדרים עם יוצרי התוכן, ישנם מקבילים סינים המורשים לפי הדין הסיני, לשדר את התכנים הרלוונטיים בסין, באופן חוקי.
9. לטענת הנתבע, הוא רכש את זכויות השידור בסין, ומאחר שזכויות השידור הן אינטרנטיות – הצפייה בשידור התכנים בסין מתאפשרת גם במכשירים המחברים לרשת האינטרנט בישראל. הנתבע מוסיף כי השרת שבו אוכסנו התכנים וממנו יצאו השידורים הוא לא אתר סאב פריים, כפי שנטען בכתב התביעה, אלא אתרים סינים אחרים – Alibaba.com; gamsgo.com (להלן: "האתרים הסינים")
10. עוד טוען הנתבע כי הוא פועל בשיטת "דרופ-שיפינג", שפירושה – שצרכן הקצה רוכש ממשווק, המשווק רוכש מהיצרן – והיצרן שולח את המוצר ישירות אל צרכן הקצה. במתווה זה, משמש המשווק (ובענייננו – הנתבע) מתווך בין הצרכן ובין בעל הזכויות בסין. לשיטתו, בעל הזכויות בסין רוכש תכנים בסיטונות ומוכר מנויים לצפייה בהם דרך האתרים הסיניים, ורכישת האפשרות לצפות בתכנים מיצרן סיני – פירושה צפייה כדין; כך, כאמור, לשיטת הנתבע.
- הנתבע טוען, כי על התובעות להשלים עם ההתפתחות הטכנולוגית והמסחר האינטרנטי, שכן כיום תכנים כגון אלו שבמרכז המחלוקת מצויים בחו"ל וניתן להזמין מישראל ולצפות בהם גם בישראל.
11. בכל הנוגע לעניין הסעד, הנתבע טוען כי אף אם הופרה זכות כלשהי – הרי שמדובר באתר שהחל להיבנות ביום 11.6.2022 וחובר לדומיין ביום 29.6.2022. לטענתו, אתר סאב פריים

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

ירד מהרשת כבר בחודש ספטמבר 2022, כך שכל פעילותו מסתכמת בחודשיים וחצי בלבד. הנתבע מוסיף כי כל הרווח שהפיק במסגרת פעילות אתר סאב פריים הוא סך של 11,785 ₪ ברוטו כולל מע"מ. הנתבע אף מציין כי עם קבלת כתב התביעה הסיר את האתר מן המרשתת, עד אשר תתברר התובענה ויוכרע המצב המשפטי.

12. התובעות הגישו כתב תשובה, בו טענו כי הנתבע מתעלם בכתב הגנתו מכך שמכר מינויים לשרות פיראטי שכולל את שידורי התובעות 2-6, ומנסה להסתתר בפנייה בשאלה לספק סיני עלום בשאלה האם מדובר בשירות חוקי. עוד טוענות התובעות כי גם טענותיו של הנתבע לכך שמדובר בתכנים מחו"ל הן טענות חסרות תום לב שכן הוא מודע לכך שחלק ניכר מהתכנים הם ישראליים.

13. התובעות מוסיפות כי אין מחלוקת שמדובר בהפרת זכויות, הן מאחר שהאתר המפר הוא בעברית; הוא פונה לקהל הישראלי ומוצגים בו תכנים שלהן שהן חברות ישראליות. התובעות מציינות כי הן בעלות זכויות היוצרים ביצירות המקוריות או בעלות זכות חוזית להפצתן בישראל (תכנים בינלאומיים) כך שדין טענות הנתבע כי אין להן זכויות או זיקה לתכנים שהציע באתר להידחות.

דיון והכרעה

14. כאמור, התובעות טוענות כי הנתבע הקים עסק למכירת שירותי טלוויזיה אינטרנטית למנויים, בתשלום, כאשר מבין הערוצים שנמכרו לרשות הציבור נמצא תוכן מקור שלהן, שנמכר ללא רשותן תוך שהוא מתעשר על גבן.

15. בדיון ההוכחות מיום 4.3.2024 העיד הנתבע ושני עדי התובעות (שהגישו תצהירים מטעמם) – מנכ"ל התובעת 1 – עו"ד עידו נתן (להלן: "תצהיר עידו"), ומר יואב זילברשטיין מומחה לשחזור מידע דיגיטלי וחוקר עבירות מחשב (להלן: "תצהיר יואב").

16. לאחר קריאת כתבי הטענות; התצהירים; החקירות וסיכומי הצדדים – השאלות הטעונות הכרעה בהליך שלפניי הן:

- א. האם התובעות הן בעלות זכויות היוצרים בתכנים ובשידורים?;
- ב. מה הפעולות שעשה הנתבע?;
- ג. דיון בטענות הנתבע;
- ד. האם הנתבע הפר את זכויות היוצרים של התובעות?;
- ה. דיון בסעדים המבוקשים.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

מעמד התובעות

17. התובעות 2-6 הן "מפיק" כהגדרתו בחוק זכות יוצרים, תשס"ח-2007 (להלן: "החוק") ותוכן המקור הן יצירות מוגנות לפי החוק. בנוסף, התובעות הן גם בעלים של ערוצי שידור מקומיים, המשודרים בפלטפורמות שונות, כאשר תוכן המקור משודר בערוצים אלו, לצד תוכן בינלאומי, שלחלק מהתובעות זכויות שידור והפצה בלעדי בו בישראל.

18. כך, ביחס לתכנים זרים, התובעות הן בעלות זכויות חוזיות להפצה, שידור ותרגום בישראל. המפיקים הזרים מקנים לתובעות זכות חוזית בלעדית או במשותף להפיץ ולשדר בישראל את יצירותיהם, לרבות זכות לתרגם את היצירות לעברית ובמרבית המקרים גם לרוסית ולערבית.

19. לפי סעיף 64 לחוק – רואים את יוצר היצירה כמי שרשום על היצירה כיוצר או כמפיק שלה, אלא אם יוכח אחרת. בענייננו, שמן של התובעות מופיע על גבי תוכן המקור והתוכן משודר בערוצים (ראו לעניין זה יצירות לדוגמה שהן בעלות הזכויות בהן וכן לוח השידורים בערוצים בתקופה הרלוונטית לפעילות הנתבע – נספחים 4-7 לתצהיר עידו). מכאן, שהתובעות הן בעלות זכויות היוצרים בתכנים ובשידורים מושא התובענה.

פעולות הנתבע

20. יואב, אשר רכש מנוי אצל הנתבע לטובת התובעות, תיעד את השידורים המפרים, והכל כמפורט בדוח החקירה שמצורף כנספח 1 לתצהירו. מעיון בתצהיר יואב עולה כי משמות הערוצים ומהשידור עצמו עסקינן בשידורים שמקורן אצל התובעות והן בעלות זכויות השידור בהתאם לסעיף 11(4) לחוק, והנתבע אף לא מכחיש זאת (ראו אמר 13-15 לתצהיר יואב ועמ' 31 ש' 14-15 ועמ' 39 ש' 35-39 לפרוטוקול).

21. בנוסף הוכח ולא נסתר, כי הנתבע מכר באתר סאב פריס שירות בעלות של 160 ₪ לשישה חודשים, או 265 ₪ לשנה (ראו נספח 1 לתצהיר יואב ועמ' 29 ש' 31-32, עמ' 30 ש' 11-12 לפרוטוקול). אוסיף כי הנתבע ציין באתר כי השירות המוצע הוא חוקי ומציין כי זכויות היוצרים שמורות (ראו תמונות מצורפות לסעי' 46-47 לתצהיר עידו).

22. זאת ועוד, השירות המפר לא סיפק שידורים חיים בלבד, אלא גם עותקים של היצירות המקוריות (שירות VOD) של התובעות (ראו סעי' 72 לתצהיר עידו).

23. עוד הוכח כי הנתבע הקים תשתית לשימור לקוחות וזאת על ידי שירות לקוחות נגיש במגוון פלטפורמות כמפורט באתר סאב פריס (Facebook, WhatsApp ו-Telegram), וכן הקים עמוד פייסבוק בשם "מנויים במחירים שוברי שוק" (ראו תמונות בסעי' 48-52 לתצהיר עידו).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

24. עוד הוכח כי הנתבע מכר במטרה להרוויח, כך השיב בחיוב לשאלת בית המשפט (עמ' 7 לפרוטוקול), ואפילו פתח עסק מורשה לצורך פעולותיו אלו.

טענות הנתבע

25. כעולה מכתב ההגנה של הנתבע, ומחקירתו – הוא לא מכחיש את מעשיו המתוארים לעיל, אולם מעלה טענות שלא זו בלבד שלא הצליח להוכיחן, אלא שגם אילו הוכחו, לא היה בהן כדי לסייע. למעשה, הגנתו של הנתבע מתבססת על תכתובת ווטסאפ עם גורם עלום, שלטענת הנתבע הוא הספק הסיני, תכתובת שנערכה **לאחר** הגשת התביעה, ואשר בה לכאורה מאשר הספק הסיני כי השירות הוא "חוקי" (ראו לעניין זה סעי' 23 לתצהיר הנתבע ונספח 12 לתצהיר, וכן חקירתו בעמ' 41 ש' 30-39, ועמ' 42 ש' 1-11 לפרוטוקול).

עוד הוסיף הנתבע כי פעל בתום לב עת רכש את זכויותיו באופן חוקי מבעל זכויות השידור בסין וכי עילת התביעה צריכה לקום כלפי המוכר הסיני וכלל לא נגדו (עמ' 4-45 לפרוטוקול). כבר עתה אעיר כי קשה לקבל את טענת תום הלב של הנתבע, שכן רכישה מגוף סיני של תכנים ישראלים במחיר נמוך באופן קיצוני – אמורה הייתה לעורר, לכל הפחות, חשד אצל הנתבע, ולהצדיק בדיקה מקיפה יותר.

26. עוד טען הנתבע כי "ישנם מקבילים סינים, המורשים לפי הדין הסיני, לשדר את התכנים הרלוונטיים בסין" (סעי' 5 לתצהיר הנתבע). טענה זו היא טענה עובדתית, ומחייבת הבאת ראיות, אולם הנתבע פטר עצמו מן הצורך להוכיח קיומה של זכות חוקית, על פי הדין הסיני, לשדר את התכנים. מעבר לכך, דיני זכויות היוצרים הם טריטוריאליים במהותם, כך שהזכות לשדר יצירה פלוגנית בסין ודאי אינה מקימה זכות לשדרה בישראל. יש לזכור, כי הנתבע לא הציע לרכישה צפייה בתכנים **בסין** כי אם **בישראל**, ועל כן, היה עליו להוכיח כי קמה לו זכות למכור את היצירות האמורות בישראל – ובנטל זה הוא לא עמד, אף לא עשה כל ניסיון של ממש לעמוד.

27. כך גם טוען הנתבע שערך מספר בדיקות לצורך הקמת העסק "לסייע לצרכנים ישראלים בהוזלת עלויות בצריכת מוצרים ושירותים מחו"ל" (סעי' 12 לתצהיר הנתבע). בטענה זו, הנתבע למעשה מודה שהשירות שהעניק פונה לצרכנים ישראלים, ומכאן שהטענות בדבר מצב זכויות היוצרים בסין – אינן רלוונטיות כלל ועיקר.

28. טענה נוספת שטען הנתבע, היא כי השרתים הם בסין, והשידור מגיע מסין. טענה זו לא נתמכה בחוות דעת או ראיה כלשהי, כך שיש לקבוע כי הנתבע לא עמד בנטל להוכיח את טענתו.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

29. אפילו טענתו של הנתבע, כאילו התכנים שמכר בישראל הם תכנים שהזכויות לשימוש בהם בסין ניתנה כדין – אפילו טענה זו לא הוכחה. הנתבע לא צירף כל ראיה – ודאי לא תצהיר של הספק הסיני, אבל גם לא מסמך כלשהו המזכיר הסכם להסדרת השימוש ביצירות מוגנות או חוות דעת הנוגעת לדין הסיני, שיש בהן כדי לתמוך בטענה כאילו שידור היצירות מותר על פי הדין הסיני.

30. הראיה שכן צריך הנתבע היא תעודת התאגדות של הספקים הסינים, אולם תעודה זו היא אינה רישיון עסק, אינה מעידה על חוקיות פעילותו של העסק, ובוודאי שאינה מעידה כי הספק מורשה למכור זכויות שידור של תכנים מוגנים במדינת ישראל. בהקשר זה יוער, שאף כאן – אני מקל הקלה רבתי עם הנתבע, שכן תעודת ההתאגדות לא הוצגה על פי דיני הראיות, לא אומתה על-ידי מי שיכול לאשר כי זו אכן תעודה אותנטית ותקפה בסין וכן הלאה. כפי שציינתי כבר כמה פעמים, גם אילו הנחתי שמכירת הזכויות היא חוקית בסין על פי הדין הסיני (וכאמור – הנחה זו אינה נקיה מספקות, אך ודאי שלא הוכחה), גם אז אין בכך כדי לקבוע כי מתן הרשה לצפייה בשידורים במדינת ישראל עולה בקנה אחד עם החוק הישראלי.

31. טענה נוספת שהעלה הנתבע היא כי מאחר שמדובר בעסקת Drop shipping, הרי שאין הוא אחראי לכל הפרה, עוולה או תקלה, והאחריות היחידה מוטלת על כתפי הספק.

יש לדחות טענה זו מכל וכל. הנתבע השתמש בביטוי "דרופ שיפינג" כאילו היה מילת קסם, שיש בה כדי להסיר ממנו כל אחריות. יובהר, כי ודאי על פי דיני זכויות היוצרים – מדובר בקונסטרוקציה משפטית חסרת שחר, אך גם דיני הגנת הצרכן אינם מכירים ב"הגנת הדרופ שיפינג", שיש בה כדי להפוך את המשווק ל"שחקן" שיש לו רק זכויות בעסקת המכר, ללא כל חובות.

כאן המקום להבהיר: ההיגיון המסחרי שמאחורי עסקת "דרופ שיפינג" הוא חיסכון בעלויות לוגיסטיות: אם א' הוא הצרכן, ג' הוא היצרן ו-ב' הוא המשווק, עסקת "דרופ שיפינג" אמורה להקנות יתרון לוגיסטי ל-ב', שאינו נדרש להחזיק מחסנים לאחסנת הסחורה, ובכך לאפשר לו לפעול במתווה "רזה" יותר, מתוך הנחה שהחיסכון בעלויות יגולגל, במידה כזו או אחרת, גם לצרכן הקצה – א'. משעה ש-ב' נמצא במערכת יחסים חוזית ישירה עם א', חלות עליו כל החובות החלות על עוסק או על ספק ביחסיו עם צרכן או עם לקוח (בהתאם לדבר החקיקה הרלוונטי), והבחירה לפעול במתווה לוגיסטי כזה או אחר – אינה יכולה להשפיע על זכויותיו של הצרכן במערכת היחסים החוזית, או על חיוביו של המשווק.

כך, אם המוצר שסופק לצרכן הוא פגום, המשווק לא יישמע בטענה כי אינו אחראי לפגם, אך בשל העובדה שהעסקה הייתה במתווה של "דרופ שיפ"; אם המוצר גרם נזק לצרכן, גם

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

אז – לא יוכל המשווק לפטור עצמו מאחריות; אם המוצר לא סופק לצרכן – גם אז לא תהיה זו הגנה למשווק אם יטען כי הוא אחראי רק לגביית התשלום, אך לא לאספקה.

במצב כזה, תרופתו של המשווק עשויה להיות בהגשת תביעה עצמאית נגד היצרן, ככל שמערכת היחסים החוזית של המשווק מול היצרן מאפשרת תביעה כזו, אך ודאי שהמשווק לא יוכל להתנער מחובותיו כלפי הצרכן – או כלפי החוק, כבמקרה שלנו.

32. בסיכומיו, טען הנתבע כי מעשיו לא מהווים הפרה של הדין הסיני. טענה זו אומנם לא רלוונטית כלל לעניינו, אך למעלה מן הצורך אציין כי הנתבע כלל לא הוכיח את הדין הזר (הסיני), כך שאין באפשרותו אפילו לטעון שמעשיו אינם עוולה בסיין. לשם השלמת התמונה, סין דוקא חתומה על האמנות הבינלאומיות המרכזיות להגנה על זכויות יוצרים גם של אזרחי מדינות חברות באמנות, לדוגמה אמנת ברן אליה הצטרפה בשנת 1992 וכן אמנת WCT (wipo copyright treaty) אליה הצטרפה בשנת 2007 הפועלת תחת אמנת ברן ומסדירה בין היתר את זכות העמדה לרשות הציבור (כמו סעיף 15 לחוק זכות יוצרים בישראל) – כך דין טענת הנתבע בעניין זה להידחות.

33. טרם סיום חלק זה, אציין כי לא מצאתי כל תום לב בפעילותו של הנתבע. הנתבע פעל למטרת רווח, פרסם את עסקו ככזה שנועד להפחית את רווחיהם של גופי השידור הקיימים בשוק הישראלי, ולא עשה כל בדיקה של ממש שנועדה לוודא כי פעילותו חוקית על פי הדין הישראלי, וכי התכנים שהוא מוכר ללקוחות ישראליים עומדים בדרישות החוק.

הפרת זכויות היוצרים של התובעות

34. מכל האמור לעיל עולה, שהתובעות הוכיחו כי מעשי הנתבע הפרו את זכויותיהן, חרף ניסיונותיו של הנתבע להתנער מאחריות, תוך שהוא מתיימר להסתמך על אישורים מגורם בלתי מוזהה, שהתבקשו רק לאחר הגשת התביעה, או על מילת הקסם "דרופשיפינג".

35. כפי שהובהר על ידי התובעות, הן לא התירו לשום גורם בסיין ולא לנתבע בישראל להעביר את שידוריהן ותכניהן המוגנים בשום פלטפורמה ובשום טריטוריה בכלל זה בישראל או מחוצה לה (ראו בהרחבה עמ' 5 לסיכומי התובעות).

36. הפעילות של הנתבע מהווה תחרות לא הוגנת, מכיוון שהוא סיפק שרות פיראטי שהעביר שידורים של התובעות מבלי לשלם להן ותוך שהוא מתחרה ישירות בשיירות של התובעות ומציע את תכניהן בעשירית המחיר לצרכן עם חבילת תוכן שלא ניתן מעשית להתחרות בה, שכן היא כוללת תוכן מלא ממספר פלטפורמות ביחד.

37. פעילות השירות המפר של הנתבע עוקפת את ההסכם של התובעות מול הספקים הזרים אשר לא העניקו לנתבע שום זכות להעמיד לרשות הציבור בישראל, או בכל מקום אחר, את

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

יצירותיהם וכן לערוך להם תרגומים לעברית או שפות אחרות. לא ניתן לקבל את ההיתממות של הנתבע כי לא ידע שזכויות התובעות מופרות – מדובר במקרה של עצימת עיניים מקוממת.

38. פעילות השירות המפר פוגעת בזכויות המסחריות שהוענקו לתובעות בהסכמי ההפצה והשידור בישראל, וכך נפגעות זכויותיהן החוזיות עליהן שילמו התובעות וכן פוגעות בזכותן להרוויח וליהנות מפירות הזכויות שהוענקו להן באותם הסכמים.

39. מאחר שהנתבע שידר ללא הרשאה ערוצים של התובעות, הרי שהוא שידר והעמיד לרשות הציבור את כל התכנים של התובעות ללא הבחנה (הנתבע אך טען שהוא לא מתערב בתוכן המשודר שכן לטענות "זה הכל הסיני" – עמ' 39 ש' 21-22 לפרוטוקול).

40. למעלה מן הצורך יובהר, כי לבית המשפט בישראל סמכות שיפוט בינלאומית בגין הפרת זכות יוצרים גם כאשר פועל בחו"ל, אם ההפרה צפויה להשפיע על זכות יוצרים בישראל, וזאת בין השאר מכוח דוקטרינת "מבחן השפעות" שאומצה במספר פסקי דין, לרבות בקניין רוחני. ראו לעניין זה גם ספרו של טוני גרינמן, **זכויות יוצרים**, מהדורה שנייה, התשס"ט-2008, עמ' 762-754 (להלן: "**ספר זכויות יוצרים**"): :

"משני המקרים לעיל ניתן להסיק כי תפקיים לבית משפט בישראל סמכות שיפוט בינלאומית בגין הפרת זכות יוצרים שמתבצעת ברשת האינטרנט, גם אם מקורה בחו"ל, כאשר הפעילות מכוונת לישראל או שהיא צפויה להשפיע על זכות יוצרים בישראל."

41. מכאן, שגם אם נקבל את טענת הנתבע כי השידור לא הגיע משטח מדינת ישראל, הרי שבית המשפט יכול לקנות סמכות לדון בהפרה שביצע, כאשר מדובר בשירות שפונה לקהל הישראלי בעברית, ומדובר בשידורים ובתוכן מקור ישראלי הפוגע בתובעות, שהן חברות ישראליות.

42. מהאמור לעיל עולה, שהניסיון של הנתבע להסיט את האחריות אל אותו ספק סיני עלום הוא ניסיון כושל, שהרי גם אם יש לספק הסיני אחריות כלשהי בהפרת הזכויות – אין הדבר פוטר את הנתבע מאחריות בשל מעשיו. העבודה כי גורם סיני כזה או אחר מפגר גם הוא את זכויותיהן של התובעות – לא מוריד מאחריותו של הנתבע.

43. עוד התייחס המלומד טוני גרינמן בספרו "זכויות יוצרים" לעניין עצימת העיניים :

"כבר בתקופת החוק הקודם נקבע כי יסוד הידיעה מתקיים אם מי שסחר בעותק המפר באחד האופנים הקבועים, עשה כן תוך עצימת עיניים לאופי המפר של העותק. לפי חוק, נשוא באחריות להפרה גם מי שלא עצם עיניים, אולם נמנע מלחקור ולברר אם מדובר בעותק חוקי או לאו בנסיבות שבהן אדם סביר היה נוקט חקירה או בירור כאמור. כך לדוגמה במקרה שבו העותקים מוצעים לו למכירה במחיר שנראה נמוך מהסביר, או כאשר הם

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

מגיעים או הסוחר ממקור מפורקפק... אדם כזה ייחשב למי שהיה עליו לדעת כי הוא סוחר או פועל בעותקים מפריס" (ספר זכויות יוצרים, עמ' 676-677).

44. מכאן, שהנתבע הפעיל את השירות המפר תוך שידור והעמדה לשירות הציבור של התכנים המפריס, המהווים שעתוק בלתי מורשה ליצירותיהם המקוריות של התובעות, והכל ללא הרשאה מהתובעות לעשות כן ובניגוד להוראות סעיף 14 לחוק. בנוסף הנתבע מפר את זכויות היוצרים של התובעות בכך שהוא מונע מהן את זכות הפרסום הראשון – הזכות הבלעדית של היוצר לפרסם ולהוציא לאור את יצירתו, באופן ובמקום שבו יבחר, והכל בהתאם לסעיף 11(2) לחוק.

45. החוק מכיר בהגנה ספציפית על השידור כיצירה בפני עצמה (סעי' 14 לחוק) ההגנה היא על עצם השידור או התשדיר ללא קשר לזכויות שקיימות או שאינן קיימות בתוכנם. ראו לעניין זה את הוראות סעיף 14 לחוק זכויות מבצעים ומשדרים, התשמ"ד-1984 שקובע להלן:

1א" למשדר תהיה הזכות שהמעשים המפורטים להלן לא ייעשו אלא בהסכמתו:

(1) טביעה של שידוריו;

(2) שעתוק טביעות של שידוריו;

(3) שידור של טביעה או שעתוק של טביעה, של שידוריו;

(4) מכירה, השכרה, הפצה, יבוא או החזקה לצרכי מסחר של טביעה או שעתוק של טביעה, של שידוריו;

(5) שידור משנה של שידוריו, למעט שידור משנה שחובה להעבירו לפי הוראות סעיפים 6א(א) או 6מט(4) לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

46. הסעיף הרלוונטי לענייננו הוא סעיף קטן 5 הנ"ל. המונח "שידור משנה" הוגדר בחוק זה: "שידור שבו אדם משדר שידור של אדם אחר, והנעשה בו זמנית עם השידור של האחר".

הנתבע בעניינו שידר שידורי משנה של שידורי הטלוויזיה של התובעות וזאת מבלי שקיבל את הסכמתן ומבלי ששילם להן עבור השימוש האמור בזכויותיהן.

47. הסעיף המצוטט לעיל קובע כי משדר שזכויותיו הופרו – זכאי לכל התרופות העומדות על פי החוק, בפני מי שהזכויות היוצרים שלו הופרו. כך שהתובעות זכאיות לפיצויים על פי הקבוע בחוק זכות יוצרים על הפרת זכות השידור.

48. בטרם אעבור לסעדים, אציין כי לתובעות 3, 4 ו-6 שורה של סימני מסחר רשומים (ראו נספח 15 לתצהיר עידו). הנתבע הפר סימני מסחר רשומים וסימני מסחר מוכרים של התובעות, כשהוא הציג את סימני המסחר של התובעות בשירות שהפעיל ללא הרשאתן.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

סימני המסחר של התובעות מזוהים עמן, כך שהשימוש בהן מושך את הגולשים לרכוש מנויים מן הנתבע בשל המוניטין הנקשר לערוצים אותן הן משדרות ולסימני המסחר שלהן. שימוש בסימני המסחר של התובעות מהווה הפרת סימן מסחר לפי פקודת סימני מסחר [נוסח חדש], תשל"ב-1972.

הסעדים

49. הפועל היוצא הוא שהתובעות הוכיחו את זכויותיהן ואת הפרת זכויותיהן על ידי הנתבע. לצרכי תביעה זו יש לראות את הנתבע כאחראי להפרת התכנים והשידורים המפורטים ברחבה בתצהירו של עידו.

50. הנתבע בעצמו שלח רשימה של ערוצים אשר שייכים לתובעות בעת שהוא התכתב עם יואב ומנה שם 32 שמות ערוצי התובעות (עמ' 8 לדוח החקירה של יואב). מכאן, שאין מחלוקת כי לנתבע 32 הפרות (זאת מלי להיכנס אפוא ליצירות עצמן; לסרטים; לסדרות; לפרקי הסדרות; לשידורים – שכל אחד ואת מהן מהווה הפרה עצמאית העומדת בפני עצמה, מה גם ברשימת השידורים של התובעות נמצאות גם יצירות מקוריות, ששודרו בחודשים בהם האתר פעל).

51. מכאן, שהתובעות זכאיות לפיצוי סטטוטורי בגין הפרת זכויותיהן ומכיוון שעסקינן בהפרת זכות קניינית – הן זכאיות לקבל צו מניעה קבוע שיבטיח את הפסקת הפרת זכויותיהן בעתיד.

52. לעניין חישוב הפיצוי, הנתבע טען בסיכומיו כי גובה הפיצוי שניתן צריך להיות גובה הכנסותיו מהפעילות המפרה. ודוק: התובעות בחרו להגיש את תביעתן לפיצויי סטטוטורי ולא לנזק בעין (בתביעה על הפרת זכויות יוצרים, זכאי התובע לבחור את אופן תביעת הנזק – האם על בסיס נזק בעין; מתן חשבונות או פיצוי סטטוטורי).

הנתבע טען, כי הרוויח רק 11,785 ₪ בחודשיים שהאתר היה פעיל, אולם סכום זה אינו משקף את הנזק שנגרם לתובעות מהפרת זכויות היוצרים. התובעות בחרו לתבוע על פי הפיצוי הסטטוטורי, שיש בו, בענייננו, גם היבט של הרתעת הרבים.

היקף הרווח שהפיק הנתבע מן ההפרות צריך לשמש שיקול אחד, לא יחיד ולא עיקרי, בקביעת הפיצוי הסטטוטורי שייפסק לחובתו. שיקול נוסף שיש להתחשב בו בעת פסיקת הפיצוי הסטטוטורי הוא משך פעילות האתר, שיש בו כדי להשפיע על הנזק בפועל. אין חולק כי האתר פעל כחודשיים בלבד, כך שהנזק הקונקרטי שנגרם – מוגבל.

53. לא ראיתי לחייב את הנתבע בנוסף לחיוב בפיצוי הסטטוטורי גם בגין עוולה של עשיית עושר ולא במשפט: שלילת הרווח שגרף המפר (הנתבע בענייננו), נעשית מכוח העיקרון של דיני

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 45783-09-22 זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ ואח' נ' לוי

עשיית עושר ולא במשפט. אולם משבחרו התובעות לתבוע במסלול הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק זכויות יוצרים, לא ניתן לאפשר להן לקבל שני סעדים בגין הפרה אחת.

54. על כן, אני קובע כלהלן:

א. ניתן בזאת לנתבע צו מניעה קבוע לנתבע או למי מטעמו להימנע מלהעמיד לרשות הציבור; להפיץ; להציע למכירה; לשדר; לסחור; לתווך; להפנות ולהפעיל את האתר והאפליקציה או שירות אחר שמפר את זכויות התובעות (להלן: "הפעולות המפרות"), ולבצע כל פעולה אחרת בהקלטות וביצירות המקוריות ובשידורי הערוצים השייכים באופן בלעדי להן. להימנע מלבצע פעולות שהזכות הבלעדית לעשייתן נתונה לבעלות זכויות היוצרים בהן בלבד, בין אם בתמורה ובין אם לאו. צו המניעה הקבוע יחול לגבי כל כתובת אינטרנט ידועה או לא ידועה וכל שירות מפר שמפעיל או יפעיל בעתיד הנתבע או מי שפועל מטעמו, בין במשירין ובין בעקיפין, ואשר מבצע פעולה או פעולות אשר מוגדרות כפעולות המפרות;

ב. על הנתבע לפצות את התובעות בסך של 5,000 ₪ בגין כל הפרה, ובסך הכל 160,000 ₪ עבור 32 הפרות;

ג. התובע יישא בהוצאות ההליך בסך 10,000 ₪ וכן בשכר טרחת עו"ד בסך 25,000 ₪.

ד. סכומים אלו ישולמו בתוך 30 ימים, שאם לא כן – יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

ניתן היום, י' תמוז תשפ"ד, 16 יולי 2024, בהעדר הצדדים.

נמית יריב, נשיא

